

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **M. J.**, zast. Mgr. Filipem Němcem, advokátem se sídlem Opletalova 1535/4, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2022, č. j. KUKHK-21566/DS/2021/Kj, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 7. 2022, č. j. 51 A 1/2022-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se dopustil přestupku v nedbalosti vědomé tím, že dne 18. 2. 2021 v 16:30 hodin řídil na pozemní komunikaci v Třebechovicích pod Orebem silniční motorové vozidlo tovární značky Volkswagen, na kterém v rozporu s jiným právním předpisem nebyla umístěna ani jedna tabulka registrační značky. Na vozidle byla umístěna zvláštní registrační značka trvale manipulační značka, která však byla položena na palubní desce za předním sklem vozidla. Žalobce byl kontrolován hlídkou strážníků Městské policie Třebechovice pod Orebem, kterými byl ztotožněn z předložených dokladů.

[2] Tímto jednáním žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 38 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu“), s odkazem na § 32 a § 33 vyhlášky č. 343/2014 Sb., o registraci vozidel, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o registraci vozidel“).

[3] Magistrát města Hradce Králové (dále jen „prvoinstanční orgán“) rozhodl o přestupku příkazem, proti kterému žalobce podal odpor. Prvoinstanční orgán tedy pokračoval v řízení a předvolal žalobce prostřednictvím jeho právního zástupce k ústnímu jednání na den 15. 7. 2021. Dne 12. 7. 2021 byl prvoinstančnímu orgánu doručen návrh na odročení jednání, jelikož žalobce se nemůže jednání účastnit, avšak trvá na své osobní účasti. Prvoinstanční orgán žalobce poučil o podobě náležité omluvy. Dne 13. 7. 2021 právní zástupce sdělil, že žalobce má pozitivní antigenní test na covid-19, platí pro něj pravidlo karantény, avšak nepodařilo se mu dovolat jeho ošetřující lékaře. Právní zástupce se zavázal toto doložit lékařskou zprávou, resp. nařízením PCR testu a karantény. Dne 14. 7. 2021 právní zástupce znovu kontaktoval prvoinstanční orgán s tím, že žalobce trvá na své osobní účasti na jednání, je však objednan na PCR test až na pátek 16. 7. 2021, tedy je stále v karanténě. Výsledek testu PCR bude moci doložit dodatečně. Dne 15. 7. 2021 bylo provedeno ústní jednání v nepřítomnosti žalobce i jeho právního zástupce a dokazování.

[4] Prvoinstanční orgán oznámil žalobci dne 21. 10. 2021 ukončení dokazování a poučil jej o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim; termín seznámení se s podklady pro rozhodnutí stanovil na den 22. 11. 2021. Dne 19. 11. 2021 bylo prvoinstančnímu orgánu doručeno sdělení právního zástupce, že žalobce onemocněl nemocí covid-19, tuto skutečnost doložil fotografií certifikátu žalobce o pozitivním PCR testu. Žalobce trval na tom, že se chce úkonu seznámení se s podklady účastnit osobně a nesouhlasí s provedením úkonu pouze v právním zastoupení. Prvoinstanční orgán na toto sdělení reagoval, že postačí, pokud se úkonu dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zúčastní pouze jeho právní zástupce. Dne 22. 11. 2021 byl prvoinstančnímu orgánu doručen návrh na provedení důkazu výsledkem žalobce. Téhož dne prvoinstanční orgán sepsal protokol o seznámení se spisem a vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí.

[5] Prvoinstanční orgán poté vydal rozhodnutí ve věci, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že v rozporu s § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu řídil motorové vozidlo, na kterém nebyly umístěny registrační značky. Za přestupek mu uložil správní trest pokuty ve výši 5 000 Kč a zákazu činnosti řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

[6] Žalobce se proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu odvolal. Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil. Žalovaný nepovažoval za pochybení provedení ústního jednání v nepřítomnosti žalobce. Žalobce byl předem informován o náležitostech omluvy, a přesto svoji omluvu řádně nedoložil. Žalovaný dále konstatoval, že městští strážníci měli oprávnění žalobce zastavit dle zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), a dle zákona o silničním provozu. Městští strážníci nepřekročili své pravomoci a důkazy získané při zastavení žalobce nejsou nezákonné. Dále žalovaný nepřisvědčil námitce nicotnosti rozhodnutí z důvodu nesprávného uvedení právní normy, námitce nepřezkoumatelnosti, moderace výše pokuty a nezkoumání osobních poměrů žalobce. Žalovaný měl za to, že prvoinstanční orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu a skutková zjištění jsou tedy dostatečně prokázána.

[7] Žalobce podal proti výše napadenému rozhodnutí správní žalobu k soudu, ta však byla nyní napadeným rozsudkem zamítnuta. Žalobce namítal, že došlo k porušení

pokračování

základního práva dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když bylo ústní jednání vedeno v jeho nepřítomnosti. Dále bylo obvinění z přestupku založeno na nezákonném důkazu, tedy na základě záznamů pořízených při kontrole městskými strážníky, kteří překročili své pravomoci stanovené v § 118a zákona o silničním provozu. Žalobce považoval za vadu dokazování skutečnost, že prvoinstanční orgán neprovedl žádný důkaz k ověření toho, zda tabulka s registrační značkou byla viditelná nejméně na 40 metrů. K meritu věci žalobce odkázal na dikci § 28 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel, účinné do 31. 12. 2014, dle které tabulka registrační značky nemusí být umístěna na místě určeném pro umístění tabulky registrační značky a nemusí být osvětlena.

[8] Krajský soud shledal správní žalobu nedůvodnou. Zkoumal, zda nastaly předpoklady dle § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti“), a mohlo být rozhodnuto v nepřítomnosti žalobce. Žalobce nesplnil podmínky náležité omluvy z ústního jednání konaného 15. 7. 2021, která měla být učiněna bezodkladně a žalobce ji měl odůvodnit. Žalobce důvod omluvy dostatečně nedoložil, přestože byl o této povinnosti opakovaně poučen. K nepřítomnosti žalobce při úkonu seznámení se s podklady pro rozhodnutí konaného dne 22. 11. 2021 krajský soud sdělil, že se nejedná o jednání dle § 80 zákona o odpovědnosti a k takovému úkonu postačila účast zástupce žalobce.

[9] Dále krajský soud objasnil rozsah pravomocí obecní policie. Dle § 79 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o silničním provozu byl městský strážník oprávněn zastavit vozidlo, na kterém nebyla umístěna ani jedna tabulka registrační značky. Krajský soud dále konstatoval, že skutkový stav byl zjištěn řádně a dostatečně. Navrhovaný výslech žalobce nebyl potřebný a namítané dokazování ohledně viditelnosti a čitelnosti registrační značky na vzdálenost 40 m nebylo právně relevantní.

[10] K právní argumentaci ustanovením § 28 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel, krajský soud sdělil, že mu není zřejmé, na jakou případnou nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce poukazoval. Uvedená vyhláška je totiž podzákonným právním předpisem, který již pozbyl účinnosti. Krajský soud uzavřel, že z rozhodnutí prvoinstančního orgánu i žalovaného jasně plyne, že žalobce svým jednáním porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, ve spojení s § 38 odst. 3 zákona o podmínkách provozu, s odkazem na § 32 a § 33 vyhlášky o registraci vozidel. Tím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[11] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě které požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Napadený rozsudek je dle stěžovatele nepřezkoumatelný, jelikož krajský soud se nevypořádal s následky neodročení úkonu seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Dále stěžovatel nesouhlasí s posouzením podoby dostatečné omluvy v bodech 31. až 34.

napadeného rozsudku. Stěžovatel má také za to, že objektivně doložil důvod své nepřítomnosti při úkonu seznámení se s podklady pro rozhodnutí, když správnímu orgánu předložil certifikát o pozitivním PCR testu. Prvoinstanční orgán implicitně nutil stěžovatele k účasti na úkonu, k šíření nakažlivé nemoci, a tedy k páčání trestného činu, když odmítal odročit tento úkon. Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením, že u úkonu dle § 36 odst. 3 správního řádu nemusí být účastník správního řízení nutně přítomen a nemá právo svou účast ani požadovat, pokud je zastoupen právním zástupcem.

[13] Stěžovatel dále namítá, že otázku kompetence městských strážníků krajský soud dostatečně nezduvodnil. Soud se měl zabývat tím, zda je neumístění registrační značky ohrožením plynulosti a bezpečnosti silničního provozu.

[14] Správní orgány měly provést navrhované důkazy, resp. výslechy stěžovatele a objektivizaci viditelnosti a čitelnosti značky na 40 metrů. Tyto důkazy považuje žalobce za dostupné a nedotýkající se zásady hospodárnosti. Dle stěžovatele krajský soud překročil své kompetence, když *moderovat* rozhodnutí prvoinstančního orgánu v bodech 38. až 40. a změnil jej tak k újmě stěžovatele. Zároveň nesprávně posoudil otázku odmítnutí výslechu účastníka před prvostupňovým orgánem.

[15] Žalovaný se ve vyjádření zcela ztotožnil s napadeným rozsudkem.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[17] Nejvyšší správní soud se po konstatování přípustnosti kasační stížnosti zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[18] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (k uplatnitelnosti zde vyslovených názorů na současnou úpravu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). Podstatný přesah bude dán pouze v případech, kdy se kasační stížnost (1) týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu anebo (2) právních otázek řešených dosavadní judikaturou rozdílně. Podstatný přesah zájmů stěžovatele bude dán (3) rovněž v případě potřeby učinit odklon od ustálené judikatury. Konečně bude kasační stížnost přijatelná (4) tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[19] Pokud se týče posledního z uvedených typových případů přijatelnosti, zásadní pochybení v napadeném rozhodnutí bude shledáno především tehdy, pokud krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň platí, že Nejvyšší správní soud není v rámci

pokračování

hodnocení přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. V rámci posouzení přijatelnosti také z povahy věci není místo pro plnohodnotný věcný přezkum napadeného rozhodnutí, tudíž se v uvedené souvislosti Nejvyšší správní soud omezuje na případy zjevných pochybení krajského soudu.

[20] Stěžovatel výslovně netvrdí, proč by měla být kasační stížnost přijatelná. Ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl dán některý z uvedených případů přijatelnosti. Kasační stížnost je tedy nepřijatelná.

[21] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady tento kasační důvod naplňují (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[22] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal s následky neodročení úkonu dle § 36 odst. 3 správního řádu (vyjádření se k podkladům rozhodnutí) dne 22. 11. 2021. Krajský soud v bodě 35. napadeného rozsudku vysvětlil, že k uvedenému úkonu postačí účast zástupce žalobce a není tedy relevantní, zda se stěžovatel z úkonu řádně a včas omluvil. Z napadeného rozsudku jasně vyplývá, že nedošlo ke zkrácení procesních práv stěžovatele, když úkon nebyl odročen, stěžovatel se jej neúčastnil a nevyjádřil se k podkladům rozhodnutí.

[23] Krajský soud se také dostatečně vypořádal s námitkou kompetence městských strážníků v bodech 36. až 37. napadeného rozsudku. Je nutné připomenout, jakým způsobem se v této věci stěžovatel bránil ve správní žalobě. Stěžovatel v žalobě totiž argumentoval § 118a odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, dle kterého může *[p]olicista při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích zabránit v jízdě motorovému vozidlu použitím technického prostředku nebo odtažením vozidla, jestliže je vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích*. Neumístění registračních značek stěžovatel nepovažoval za technickou nezpůsobilost, která by bezprostředně ohrožovala provoz na pozemních komunikacích. V projednávané věci se však nejedná o situaci, kdy by došlo k použití technického prostředku nebo k odtažení vozidla. Na toto žalobní tvrzení tedy krajský soud správně a konkrétně reagoval v bodě 37. napadeného rozsudku, že v posuzované věci se na posouzení kompetencí městských strážníků použije úprava uvedená v § 79 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení je strážník obecní policie ve stejnokroji oprávněn zastavovat vozidla, *jestliže řidič vozidla nebo přepravovaná osoba je podezřelá ze spáchání přestupku týkajícího se bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích*. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, jednání naplňující skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu je jednáním, které je společensky nebezpečné, škodlivé a je krajně nežádoucí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2010, č. j. 4 As 10/2010-58). Ke stejnému závěru dospěl také prvoinstanční orgán, ale i žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 13, dle kterého je objektem tohoto přestupku

bezpečnost a plynulost silničního provozu. Z napadeného rozsudku tedy vyplývá, že krajský soud správně posoudil, že přestupek stěžovatele dle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o silničním provozu se týká bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a městští strážníci stěžovatele postupovali v souladu se zákonem, když stěžovatele zastavili.

[24] Zároveň není pravdivým tvrzením, že by se stěžovatel již ve správní žalobě zabýval otázkou ohrožení plynulosti a bezpečnosti silničního provozu v souvislosti s neumístěním značek a v napadeném rozsudku mu na tuto otázku nebylo reagováno. Stěžovatel totiž tuto otázku vztáhnul na výklad ustanovení § 118a odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, který pro projednávanou věc není relevantní, jak je již výše vysvětleno. Na tyto žalobní námitky krajský soud správně reagoval, když popsal, dle kterých relevantních ustanovení měli městští strážníci oprávnění stěžovatele zastavit.

[25] Krajský soud se dostatečně vypořádal též s tvrzením, že správní orgány měly provést navrhované důkazy, resp. výslech stěžovatele a objektivizaci viditelnosti a čitelnosti značky na 40 metrů. Krajský soud v bodě 38. napadeného rozsudku uvedl, že skutkový stav byl zjištěn řádně a dostatečně a výslech tak nebyl potřebný. K dokazování viditelnosti a čitelnosti značky se vyjádřil v bodě 39. až 40. napadeného rozsudku. Krajský soud správně vysvětlil, že problematika viditelnosti značky se nevztahuje k situaci, která je předmětem projednávané věci, tedy nebylo ani toto dokazování nezbytné. Problematika viditelnosti značky se totiž vztahuje k situaci, kdy se tabulka s registrační značkou tvarově upravuje. V projednávané věci však žalobce vůbec neměl zvláštní registrační značku trvale manipulační umístěnou na místě k tomu určeném. Nejvyšší správní soud se s těmito závěry krajského soudu zcela ztotožňuje.

[26] Nejvyšší správní soud se naopak neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, dle kterého došlo k moderaci a změně rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Stěžovatel tvrdí, že prvoinstanční orgán měl problematiku viditelnosti značky za podstatnou (str. 9 rozhodnutí prvoinstančního orgánu), když veličinu 40 metrů dokonce zvýraznil. Z tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud nezjistil, že by otázka viditelnosti značky dle § 32 odst. 2 vyhlášky o registraci vozidel hrála jakoukoli roli při zkoumání, zda se stěžovatel přestupku dopustil. Dikcí tohoto ustanovení prvoinstanční orgán pouze reagoval na jednu z námitek stěžovatele v rámci přestupkového řízení.

[27] Se zbylými žalobními námitkami se krajský soud taktéž dostatečně vypořádal. Napadený rozsudek proto Nejvyšší správní soud neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ani vnitřní rozpornost, tedy nesrozumitelnost.

[28] Co se týče dalších kasačních námitek, stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasil s posouzením podoby dostatečné omluvy z nařízeného ústního jednání dle § 80 zákona o odpovědnosti. Zaprvé neměl možnost si lékařskou zprávu obstarat, za druhé tuto zprávu považuje pouze za formální stvrzení jeho subjektivních potíží. Dle stěžovatele je třeba uplatnit judikaturu, která za důvodnou omluvu považuje i omluvu nedoloženou lékařskou zprávou, o které však není pochybnosti o tom, že je autentická. Námitka není důvodná.

[29] Jak již uvedl krajský soud v bodě 30. napadeného rozsudku, v řádné omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje a tento musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat (viz. rozsudek NSS

pokračování

ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23). Stěžovatel sice tvrdí, že dle judikatury, kterou blíže nespecifikoval, není třeba omluvu dokládat lékařskou zprávou, nesmí však být dány pochybnosti o tom, že je autentická. Prvoinstanční orgán však měl důvodnou pochybnost o autenticitě omluvy stěžovatele, jelikož žádným způsobem nedoložil skutečnost, že má nemoc covid-19 a pozitivní antigenní test. Prvoinstanční orgán tedy správně stěžovatele poučil o řádném doložení jeho omluvy. Ze správního spisu nevyplývá, že by po stěžovateli požadoval výhradně doložení lékařské zprávy. Dne 13. 7. 2021 právní zástupce stěžovatele sdělil, že je stěžovatel objednan na PCR test a výsledky doloží, jakmile je bude mít k dispozici. Stěžovatel ale nedoložil ani potvrzení o objednání na PCR test, ani posléze výsledek PCR testu. Přitom dle judikatury je možné za náležitou a bezodkladnou omluvu považovat i omluvu doloženou s určitým odůvodněným časovým odstupem po události, která bránila obviněnému z přestupku v účasti u ústního jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66). Krajský soud tedy správně posoudil náležitosti omluvy stěžovatele z ústního jednání dne 15. 7. 2021 a prvoinstanční orgán postupoval v souladu s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti, když ústní jednání konal bez přítomnosti stěžovatele.

[30] Poslední kasační námitka míří proti nepřítomnosti stěžovatele při úkonu seznámení se s podklady pro rozhodnutí dne 22. 11. 2021. Krajský soud shodně jako žalovaný konstatoval, že při úkonu dle § 36 odst. 3 správního řádu postačovala účast zástupce stěžovatele, proto prvoinstanční orgán nemusel zkoumat náležitosti omluvy stěžovatele z tohoto úkonu. Stěžovatel s tímto tvrzením v kasační stížnosti nesouhlasil, aniž by své závěry podložil relevantní právní argumentací. V projednávané věci je nezbytné zkoumat, zda byl stěžovatel zkrácen na svém právu dle § 36 odst. 3 správního řádu, tedy právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Práva dle § 36 správního řádu nejsou vázaná výlučně na účastníka řízení, může je tedy vykonat i jeho právní zástupce (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011-56, odst. [23]). Právo seznámit se s podklady rozhodnutí je sice promítnutím ústavně zakotveného práva dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, je to však pouze právo, nikoliv povinnost či dokonce podmínka pro pokročení do další fáze správního řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, odst. [20]). Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu ověřil, že stěžovateli byla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, svého práva však, ani prostřednictvím svého právního zástupce, nevyužil. Stěžovatel tedy nebyl zkrácen na svých právech, krajský soud otázku účasti na úkonu dle § 36 odst. 3 správního řádu posoudil správně.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť ke všem projednávaným otázkám stěžovatelem vznášeným existuje ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou krajský soud na projednávanou věc aplikoval korektně.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2024

JUDr. Radan Malík
předseda senátu